

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Δέσποτα Ἀβδηρίτα! Δέσποτα Ἀβδηρίτα!

— Σίγα δαιμόνιον, τί τρέχει;

— Τί τρέχει ἐρωτᾷς; σπουδαῖα πράγματα, γέρο μου, σπουδαῖα! Ὅχι δὰ πάλιν τόσῳ σπουδαῖα, ὥστε νὰ νομίσῃς ὅτι ἐγένετο ἀλλαγὴ ὑπουργείου, ἢ ὅτι καθυπεβλήθησαν καὶ ἄλλαι πιστώσεις, ἀναπληρωματικαὶ διὰ τὰς ἀναπληρωματικὰς; οὔτε ὅτι ἡ βουλὴ ἐψηφίσατο νὰ λάβῃ καὶ τὸν τελευταῖον μισθόντης, οὔτε.
οὔτε

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν;

— Ἐν μικρὸν μυστήριον ἔρχομαι νὰ σοὶ διακοινώσω, Δέσποτα· ὅμως μυστικὸν σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ὅσον ἐνδέχεται, διὰ νὰ πεισθῇς τέλος πάντων, ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι σοβαρὸς καὶ σπουδαῖος ὅσον ἐνδέχεται.

— Ἄς ἀκούσω.

— Ἵποσχέθητι πρῶτον, ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐμπιστευθῇς εἰς κανένα, ἀλλὰ θὰ μείνῃ μεταξύ μας, ὡς καὶ μεταξύ μας ἐβρέθη.

— Εἰπέ το λοιπὸν, ὑπόσχομαι!

— Ναὶ, ἀλλὰ ἡξεύρεις ὅτι τὸ ἡξεύρω ἐκ τῆς ἀνακρίσεως, καὶ ἡ ἀνάκρισις

— Ἄκουσον τρικέρατον! ἡ εἰπέτο, ἡ σοῦ λέγω ἐγὼ, ὅτι δὲν ἡξεύρεις τίποτε! ἀλλ' ἦλθες ζιζάνιον! μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὲ σκανδαλίσης· καθὼς τὴν παρελθούσαν εἰς ἐκ τῶν καλῶν γερόντων τοῦ ἔθνους ἐγίνωσκε τὴν θεραπείαν, λέγει, νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὰ ἐξοδα ἐνὸς ὑπουργείου, καὶ ἐν τούτοις, ὡς κακόζηλον γραῖδιον, τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην γνωρίζει ἐν φάρμακον θεραπευτικὸν καὶ τὸ φυλάττει μυστήριον, ὅπως παραδῶσῃ αὐτὸ κληρονομίαν μετὰ θάνατον, δὲν τὸ ἔλεγε· καὶ σὺ— τὸ ἡξεύρω, λέγεις, ἀλλά. . . . ἀλλὰ εἰπέτο, τέλος πάντων, ἄλλως πῆδα! ἐμπρός! καθύσον τί μὲ μέλει διὰ τὰ μυστήρια.

— Ἀλλ' ὅταν ἀφορᾷ σέ;

— Ἐμέ; τότε ἀλλάσσει, λέγε!

— Μίαν στιγμὴν λοιπὸν, νὰ ἰδῶ μὴν ἔχωμεν ἀκροατὰς, διότι σεῖς οἱ ἄνθρωποι τόσῃν ἔχετε περιέργειαν, ὥς ὥς ἂν ἦσθε ἀσυνομικοὶ κατὰσκοποι, προσκολλᾶτε τὰ ὦτα σας εἰς τοὺς τοίχους διὰ νὰ μανθάνετε τὰ μυστήρια τῶν ἄλλων, ἐνῶ προδίδετε τὰ εἰδικά σας· ἀλλ' ἐκεῖνοι τοῦλάχιστον ἔχουν καὶ δίκαιον, διότι πῶς ἄλλως θὰ μάθῃ

ἡ ἱερὰ ἀστυνομία καὶ θὰ μυρισθῇ, ποῦ κρύπτεται ὁ Σακελλαριάδης, ἔαν δὲν προσκολληθῇ τὰ σεβαστὰ ὄντα της εἰς πᾶσαν κρυφίαν φωνήν, καὶ δὲν ἐμβάλλῃ τὴν ἔντιμον ρίνα της, ὅπου νομίζει ἀναγκαῖον . .

— Πάλιν ἀλλ' ἀντ' ἄλλων τέλος πάντων

— Νὰ μάθῃς τὸ μυστήριον; ἰδοὺ Κύριός τις σοὶ ἐπλήρωσεν, λέγει, 20 πεντόφραγκα διὰ νὰ γελοιογραφήσῃς τὸν πρωτότυπον συντάκτην τῆς Ἑλπίδος

— Ψεῦδος!

— Ψεῦδος! πλὴν ἐκεῖνος παρὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἔμαθον δρκίζεται εἰς τὴν λέξιν ψεῦδος.

— Μά! τέλος ποῦ τὸ ἤκουσες, ποῦ τὸ ἔμαθες, διαβολεμένο! αὐτὸ τὸ μυστήριον;

— Ἰσα, ἴσα δά! αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ προδώσω, διότι

— Διότι;

— Διότι τὸ ἀνέγνωσα εἰς τὴν Ἑλπίδα . . .

— Τὴν ἐφημερίδα;

— Μὲ συγχωρεῖς Δέσποτα ἀλλὰ καὶ τὸ δαιμόνιον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ γέλωτος . . .

— Λοιπὸν ἐκατάλαβα, τὸ μυστήριον αὐτὸ εἶναι δημοσιευμένον εἰς μίαν ἐφημερίδα, τὴν κοινῶς λεγομένην Ἑλπίδα . . . ὁ Ἀδθηρίτης ἐσκέφθη ἐπὶ τινας στιγμας . . .

— Δαιμόνιον ἤξεύρεις γράμματα;

— Ὅσα θέλεις καὶ τὰ εἰκοσιτέσσαρα τὰ ἑλληνικὰ καὶ

— Ἀρκεῖ γράφεις; ὀρθογράφεις;

— Ὅσω ᾧ αὐτὸ δά μείνῃς ἥσυχος, γράφω ὡς τύπος καὶ ὀρθογράφω καλῆτερα ἀπὸ τὸν συντάκτην τῆς ἐπὶ τοῦ ποιητικοῦ συναγωνισμοῦ ἐκθέσεως.

— Λοιπὸν κάθησε, λάβε πένα, χαρτὶ . . καὶ γράφε, ἐνῶ ἐγὼ ὑπαγορεύω σοι, θὰ ζωγραφίζω τὸ χαριτωμένο μοῦτρο τοῦ συντάκτου τῆς καλοθρεμμένης Ἑλπίδος.

— Λοιπὸν!

Παρεγνωρισμένε μου ὑπουργικὲ σκύλε!

Μὴ γαυγίζῃς δὰ τόσῳ πολὺ ἐνῶ εἰσέρχομαι εἰς τὸ ἐνδιαίτημά σου, καὶ μὴ μὲ δεικνύῃς τοὺς κομψοὺς, τοὺς θαυματουργοὺς σου δδόντας, διότι παρατήρησε, ἀκριβέ μου, εἶμαι . . εἶμαι ὁ συντάκτης τοῦ Ἀδθηρίτου, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἔχεις λόγους, πιστεύω, νὰ κρύπτῃς τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν ποδῶν σου καὶ νὰ κλίνῃς τὴν κεφαλὴν συμβιβαστικῶς.— Ἄ! μὲ ἐνόησες, βλέπω, καὶ τὰ γαυγίσματά σου σταματοῦν αἰφνδῶς, καὶ μόνον ἐν ἀναθεματισμένο κοκκαλάκι ἀπασχολεῖ ἀκόμη τὴν ἀπληστείαν σου.

Μὲ γράφεις, φίλτατέ μου, (καὶ εἶχε δίκαιον φαίνεται ὁ μακαρίτης ὁ Αἴσωπος, ὅταν ἔλεγε, ὅτι τὰ ζῶα ὠμίλουν καὶ ἔγραφόν ποτε ὡς ἄν-

θρωποι, με γράφεις λοιπόν, ὅτι δύναμαι ἐλευθέρως νὰ κάμω τὴν γελοιογραφίαν σου, ἀρκεῖ μόνον νὰ λαμβάνω, ὅχι εἴκοσιν, ἀλλὰ σαράντα τάλληρα, διὰ τὸ ὑποκείμενόν σου.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν! πρώτην φοράν μοῦ ἐπῆλθεν ὁ πειρασμός, ἀκριβέ μου Κωστάκη, νὰ ἀκούσω τὴν συμβουλὴν σου, καὶ τοῦτο (μεταξὺ μας ἄς μένη) διότι γνωρίζω τὴν περὶ τὰς προμηθείας, ἐργολαβίας, καταχρήσεις, σφετερισμούς καὶ λοιπὰ εἰδικότητά σου, δι' ὧν ἔχεις τὴν τιμὴν νὰ ἀναγνωρίζεσαι ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον ὄλον. Ἐν τοιοῦτον λοιπὸν προφέσορα, ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούσῃ τις εὐσεβάστως καὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς παραινέσεις του.

Ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ δυσκολεύει, σεβαστὲ σύμβουλε, πῶς διάβολο δηλαδὴ θὰ τὸ κατορθώσω γράφων τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν εἰκόνα σου, νὰ λάβω ὡς ἀνταμοιβὴν — πόσα εἶπες; — *σαράντα τάλληρα!* μὰ τοῦτο δὲν, δὲν τὸ τρώγουν οὔτε οἱ σκύλοι, οὔτε σύ, ἀκριβέ μου, μ' ὅλην τὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποῖαν ἔχω εἰς τοὺς ὁδόντας σου.

Σαράντα τάλληρα διὰ τὴν γελοιογραφίαν σου! διὰ τὴν γελοιογραφίαν σου τάλληρα σαράντα! ὅπως δήποτε καὶ ἂν τὸ ἐκφράσω, δὲν ἔρχεται φίλε μου, δὲν ταιριάζει. — Μολονότι ἔχεις δίκαιον ἴσως.

Εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν, τὴν τόσῳ χαμηλὴν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ σήμερον· μήπως σὺ, καλέ μου μελανογράφε, δὲν ἀνταλλάσσης πᾶσαν στιγμὴν μὲ χιλιάδας δραχμῶν τὴν *Ἑλπίδα* σου; ἥτις τὸ ἐννοεῖς, δὲν ἀξίζει συνήθως μίαν γελοιογραφίαν μας; διατί λοιπὸν νὰ μὴ λάβω καὶ ἐγὼ τεσσαράκοντα τάλληρα, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ ζωγραφίσω τὰ ὠραῖα σου τὰ κάλλη.

Θέλω τὸ πράξει λοιπόν, θέλω τὸ πράξει.

Ἐλα δά! μὴ γελᾷς τόσῳ, ἐγωῖστά! διότι παρεδέχθην τὴν παραίνεσίν σου. Ἰδέτον, ἰδέτον τὸν διάβολον! σκληρεῖ τὴν οὐρὰν καὶ τὰ ὦτα καὶ εἶναι σχεδὸν ἑτοιμὸς νὰ μὲ πνηγυρίσῃ εἰς ἓν τῶν προσεχῶν φύλλων του.

Αἰ ἀγάπην Θεοῦ! μὴ μὲ κάμῃς τὸ ἄδικον τοῦτο, θαυματουργέ ἐργολάβε! ἔκαμα λοιπὸν καμμίαν τρομερὰν ἀτιμίαν διὰ νὰ μὲ ἐπαινέσῃς, σὺ, εἰς τὸ φύλλον σου;

(Πῶς ἄραγε νὰ τὸν ἀποπλίσω τὸν Σατανᾶ; πῶς νὰ τὸν ἀφοπλίσω!) Ἀ! ναι, τὸ εἶχα λησμονήσει τρώντι. Ἡξέυρεις φίλατέ μου, ὅτι εἶσαι ὀλίγον ἀχάριστος; διατὶ νὰ μὲ ἀδικήσῃς τόσον συμβουλεύων με νὰ πληρωθῶ διὰ τὴν εἰκόνα σου: δὲν ἔπρεπε τᾶχα νὰ μοὶ ἀποδώσῃς καὶ ὀλίγην ἀφιλοκέρδειαν; Σὺ ἐνθυμεῖται, παλαιὲ φίλε, ὅτι καὶ ἄλλοτε, ἡξέυρεις, εἰς τὰς ἐνδόξους θεατρ. Ὀνικάς ἡμέρας σου, εἶχα λάβει τὸν κόπον νὰ σὲ ζωγραφίσω, κατ' ἐπανάληψιν καὶ διὰ τὴν τιμὴν ταύτην, οὔτε ἐν λεπτὸν δὲν μὲ ἐπέτρεψεν ἡ συνειδήσις μου νὰ λάβω — μάλιστα ἥμην ἑτοιμὸς ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ δώσω καὶ πέντε.

Πλὴν ἰδοὺ ἐπετύχαμεν· ρυτιδώνει πάλιν τὸ καθαρόν πρόσωπόν του καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὠργισμένος, μοὶ δεικνύει τοὺς κομφόους ὁδόντας του

— Ἄ! βέβαια θέλει μᾶς κοπνίσει εἰς ἓν τῶν προσηχῶν φύλλων του, φευγὴ, φευγὴ! παιδιὰ ἀφοῦ τὴν ἐπετύχαμεν ἤδη . . . μὴ ποτε πάθωμεν ὅ,τι καὶ ἡ γῆ ἀπὸ τὸν προχθεσινόν μας Κομήτην.

Ἰγείαινε καλὲ μου φίλε, καὶ σύμβουλε.

Σὲ περιπτύσσομαι ἐγκαρδίως καὶ συνιστῶ εἰς
τὴν μνήμην σου τὸν ταπεινὸν δούλον καὶ φίλον σου

ΑΒΑΗΡΙΤΗΝ.

— Ἀρκεῖ, σφράγισε τώρα, καὶ εἰς ἓν πηδήμᾳ σου ῥίψετὴν μετὰ πλήρους ἀβροφροσύνης ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ φύγε, πῆδα μήπως τύχη νὰ κρατῇ τὴν βάρβδον του καὶ ἔχομεν νέας σκηνάς, νέκ Μπαστάρδεια καὶ τότε ποῦ ὁ Κύριος Στράϊτ καὶ ἡ Κυρία Πανδώρα, ὥστε ἐκ τῆς διαφωνίας αὐτῆς νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία, τὴν ὁποίαν ἡδύνατο νὰ διαλύσῃ ἐξαίρετα ἐν μικρὸν σφαιρίδιον φυτευμένον εἰς ἓν κρανίον ἢ μία λεπτοφυὴς λεπίς εἰς κοιλίαν παραγεμισμένην ἀπὸ ἄχυρα.

— Πῆδα λοιπὸν, πῆδα εἰς τὴν Μουσικὴν!

— Τί ὥραία μουσική! ἐτηλεγράφησε τὸ δαιμόνιον. ὦ! πρώτην φορὰν, αὐτὴν τὴν φορὰν βλέπω ἀριστοκρατίαν πεζήν. Πῶς τὸ ἀπεφάσισεν, ἀφοῦ μόνον αὐτῆς μέριμνα εἶναι ἡ προφύλαξις τῶν ποδῶν καὶ τῆς κεφαλῆς

Δηλαδή, Δέσποτα, καὶ μία δοκιμὴ διὰ τοὺς πλατεῖς πετάσσους, ἂν ἐμποδίζουσιν τὴν βροχὴν, καθὼς ἐμποδίζουσιν καὶ τὸν ἥλιον δὲν εἶναι κακὴ πιστεύω. Καὶ τὸ δαιμόνιον χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἄδειαν, ἐτινάχθη ὡς βέλος εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔγεινεν ἄφαντον.

Μετά τινα στιγμήν, ἰδοὺ μικρόν τι σημεῖον μέλαν ὑψώθη πρὸς δυσμᾶς· ὁ Ἀβδηρίτης ἔσυρε τὴν οὐρὰν τοῦ διαδόλου, ἐν τῷ ἅμα δύο ἀστραπαί, οἱ δύο ὀφθαλμοὶ τοῦ δαιμονίου, ἀπῆντησαν, ὅτι προσέχει· καὶ μία βροντὴ, ἀπεκρίθη, παρῶν!

Τὸ σημεῖον ἐμεγεθύνετο, ἐμεγεθύνετο, ἐπλησίαζε καὶ ἰδοὺ νέφος κατὰμαυρον ἔστη ὃ ἐρ τὴν παιανίζουσιν μουσικὴν καὶ ἐκεῖ διερρήχθη εἰς βροχὴν βαγδαίαν. — Τὸ δαιμόνιον ἐτηλεγράφησε.

— Γράφε, γράφε δέσποτα! μία Κυρία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες κυρίαί, ἐννοεῖς ἀπ' ἐκείνας, αἰτίνες φοροῦν πετάσσους· ἀφαιροῦν αὐτοὺς, τοὺς τυλίσσουν ὑπὸ τὸ ἐνδυμᾶ των, τοῦ ὁποίου ἡ μία ἄκρα χρησιμεύει ὡς κάλυμμα καὶ τρέχουν, τρέχουν ὀδυρόμεναι, ὑπὸ τὴν σκέπην ἐνὸς ἀλεξιβρόχου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἑτέρα τις κυρία, ἥτις ἤδη γελᾷ μὲ ἐκείνας, αἰτίνες πρὸ ὀλίγου εἶχον τὴν τιμὴν νὰ γελοῦν διὰ τὸ πρωτότυπον τοῦ ἀλεξιβρόχου της.

ὦ! μία γελοιογραφία, δύο γελοιογραφίαι· ἐδῶ μὲν προσφέρει νέος τις ξανθὸς, μὲ οὐρανοχρόους γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς, ἀρκετὰ τρυφερός, καθόσον εἶναι καὶ ξανθὸς, εἰς μία μαυρομαμάτα τὸ ἀλεξιβρόχον του, κατὰ προτίμησιν, ἐνῶ ἑτέρα τὸν κράζει, Κύριε Κύριε καὶ δι' ἐμὲ ὀλίγην ὀμπρέλλα περικαλῶ.

— Μὰ κυρία μου, ὅστις προφθάσει. . .

— Ἐκεῖ πάλιν, τρεῖς, τέσσαρες κυρίαὶ μορφώνουν τὸ σύμ-
πλεγμα μιᾶς ἀνθοδέσμης, τὴν ὁποῖαν καταβρέχω ἄφθονα ἴσως ἀνα-
θάλλῃ· σύγκειται ἀπὸ διάφορα χόρτα, διότι βεβαίως τὰ ἄνθη ὅταν
δὲν μυρίζουν εἶναι χόρτα.

Καὶ τέλος ἐτρύπωσαν ἐδῶ, ἐτρύπωσαν ἐκεῖ καὶ καθὼς παρατηρῶ
τῶ ὄντι τοῦ συρμοῦ τὰ καπέλλα δὲν εἶναι διὰ τὴν βροχὴν.

Τὸ νέφος διελύθη· καὶ τοῦ διαβόλου ἡ βροχὴ ἔπαυσεν, ἔπαυσεν !
φωνάζει ὁ κόσμος . . . Ὀλίγος ἥλιος τώρα νὰ στεγνώσῃ τὸ εὐγε-
νέστατον ἐκεῖνο ἔνδυμα χρώματος παπαρούνας καὶ δύο κορδέλλας
καναριαῖς, αἵτινες μορφώνουσι χαριέστατον ταινιόδεσμον ἐπὶ τοὺς
κροτάφους ἐνὸς προσώπου, τὸ ὁποῖον μόλις ἀναγνωρίζω. Παράδοξον
πόσον ἀλλοιώνει καὶ ἡ βροχὴ ! ἐνῶ ἄλλοτε ἔβλεπες ἐπὶ τοῦ προσώ-
που αὐτοῦ τὸ ροδόκρινον μιᾶς βυζαντινῆς ζωγραφίας, τώρα μόλις
ἀναγνωρίζεις τὴν σανίδα ἐφ' ἧς προετοιμάσθησαν αἱ βαφαὶ τοῦ εἰ-
κονογράφου.

— Ἀδελφὴ ! τί κακὸ εἶναι αὐτὸ, 'πάγει σ' τὸ δαίμονα, τὸ φόρε-
μά μου ! λέγει, μίαν χαριτόβρυτος πρὸς τὴν πλησίον αὐτῆς.

— Καὶ τὸ ἰδικό μου καπέλλο ; .. δὲν ἦτο τῆς τύχης φαίνεται νὰ
τὸ χαρῶ. Μόλις χθὲς κατῴρθωσα νὰ πείσω τὸν καλὸν μου νὰ
τὸ ἀγοράσῃ, μὲ τόσα δάκρυα ! καὶ σήμερον τὸ χάνω.

— Ὄχι δά ! ὅσω δι' αὐτὸ, ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὸν χαρῇ, ὁ ἰδικός μου
εἶναι πρόθυμος, καὶ δύο ἂν τὸν ἔλεγα μοῦ ἡγόραζε !

— Καὶ ἐμὲ δὲν εἶναι δύσκολος, ἀλλὰ δὲν ἠξέσρω, ποῦ στὸ δαί-
μονα εἶδε, λέγει, μιὰ γελοιογραφία καὶ τὰ ἐμίσησε τόσο ! ἐνῶ εἰς τὴν
ἀρχὴν μοῦ ἔλεγε, νὰ τὸ βάλῃς καὶ σὺ γυναῖκα τὸ πλατὺ καπέλλο . .
θὰ σοῦ πιάνη.

— Καλὲ δὲν μὲ λὲς ἀλήθεια τί πραινύματα εἶναι αὐταῖς ἡ ζωγρα-
φικαὶ ποῦ κάνει λέγει ἕνας Ἀθερίτης ; χρᾶς τὰ χρόνια ποῦ ἐφθά-
σαμε ! νὰ βγαίνῃ τώρα ἓνα, Θεέ μου συχώρησέ μου, Διαβολοπηδή-
ματα, λέγει, καὶ νὰ τὰ βάλῃς μὲ ταῖς νοικοκυράδες, γιατί ἔβαλαν ἓνα
καπέλλο τόσῳ οἰκονομικῷ . . . Μὰ ἤθελα νὰ τὸν γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸν
ὅπου τὰ γράφει καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ· ἔλα εἰδὼ κύριε τοῦ λόγου σου . . .

— Ὄχι δά ! καυμένη αὐτὸ δὲν πάγει σὲ μιὰ καλοθρεμμένη κυ-
ρία Τὸ καλλήτερον εἶναι, ὅπου τὸν ἀπαντοῦμε νὰ κατεβάζω-
με τὸ βέλλο καὶ ἔτσι τὸν περιφρονίζεις.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ ! ἄφες τὰς γελωτοβρύτους οἰκοκυράς μὲ τοὺς πλα-
τεῖς πετάσσους καὶ πῆδα ! πῆδα !

— Μιὰ στιγμὴ ! νὰ ζῆς διότι σκάζω ἀπὸ πείσμα.

Ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι κατάθρεχος καὶ μουσκευμένος δὲν δύ-
ναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς, δύο κυνάρια εἶναι κατὰστεγνα, ὡς ἂν ἐξῆλθον
τῆς κοίτης των.

— Τί σὲ μέλει, ἄφες, καὶ πῆδα.

— Ὄχι δά ! ὄχι δά ! τί ταιριάζει — πρέπει νὰ τὸ μάθωμεν — ἱ-

δὸν μεταμορφοῦμα εἰς μικρὸν κυνάριον, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι βρεγμένον·
πλησιάζω τὰ δύο ἄλλα·

— Καλημέρα, λέγω πρὸς τὸ ἐν, φίλε, ἐνῶ τὸ ὁσφραίνομαι.

— Καλημέρα, ἀπαντᾷ

— Τί βροχή ἀδελφὲ, τί κακὸ! ἡ προβιά μου ἐμούσκυτε· ἐσὺ ὅμως
δὲν εἶσαι βρεγμένο, ποῦ ἤσουν κρυμμένο; διότι, ὁμπρὲς βλέπω
δὲν κρατεῖ.

— Ἐγὼ! ἐχώθην ὑπὸ τὸ ἐσωφόριον τῆς κυρίας μου, τοῦ ὁποῖου αἱ
σιδηραῖ στεφάναι καὶ τὰ

— Δέσποτα ἐκατάλαβε, ὅτι δὲν θέλω νὰ μάθω τῶν κυναρίων
τὰ μυστήρια, διότι εἶναι μῦθοι, καὶ οἱ μῦθοι ἔχουν ἐπιμύ-
θια

— Τί ὠραῖον προάστειον ἡ Νεάπολις. Δέσποτα! ὦ! τῇ ἀλη-
θείᾳ ἂν δὲν λανθάνωμαι, αὐτὸς εἶναι·

— Τίς :

— Αὐτὸς, αὐτὸς ὁ περίφημος μαθητὴς τοῦ ἐκ Κέας ἠθικοδιδα-
σκάλου Κολύβη, εἶχα ἀκούσει τὴν φήμην του, μοὶ ἔδωκαν τὰ χαρα-
κτηριστικά του καὶ ἤμην περιέργος· νὰ ἀπαντήσω τοιοῦτου εἶδους εὐ-
γενῆ λύκον ἀνθρωπόμορφον.

Κύπτει, διὰ νὰ εἰσέλθῃ τὴν θύραν μιᾶς οἰκίας, οὐχὶ διότι εἶναι
χαμηλὴ ἀλλ' ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συνειδήσεως. — Εἰσέρχεται! μία ἐ-
ρωτόβρυτος συγγενὴς του εἰς τὴν ὁποίαν χρησιμεύει ὡς διδάσκαλος
ἐνὸς νέου χοροῦ, τὸν ὑποδέχεται μετὰ χαριεντισμῶν καὶ ὑποκλίσεως
βαθείας· αὐτὸς ἀποβάλλει τὸν ἀριστοκρατικὸν πῖλον του καὶ λαμβάνει
ἐν χαμηλὸν πιλίδιον ῥυπωμένον, τὸ ὁποῖον τῷ προσφέρει αὐτῇ· τὸ
φορεῖ καὶ ῥίπτεται ἐπὶ μιᾶς καθέδρας μονολογῶν ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου
παρελθόντος του. . . . καὶ ποῦ ἡ κακὴ του κεφαλὴ τὸν κατήντησεν.

— Ἄφες τὸν ἄθλιον. . .

— Βέβαια! εἶπε τὸ δαιμόνιον δὲν εἶναι ὀλίγαι αἱ τύψεις του· καὶ
ποῦ καιρός.

— Πλὴν τί φωνή; ζ' τ' ἄρματά α α! κράζει ὁ σκοπὸς τῆς πρὸς
τῇ Ἐθνικῇ τραπέζῃ φυλακῆς· τί τρέχει; ποδοβολητὸς πολλὸς καὶ ὀ-
χλοβόη· δαιμόνιον μὴ συμβαίνει ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη;

— Σχεδὸν τὸ αὐτὸ· εἶναι ἐκστρατοπέδευσις τοῦ πυροβολικοῦ, τὸ
ὁποῖον ἐξεπολιόρκησαν οἱ ψύλλοι καὶ τὰ παντοειδῆ ζῴδια ἐντὸς τοῦ
μόλις πρὸ ὀλίγου ἐνοικιασθέντος στρατοπέδου, καὶ ἔρχεται νὰ σκιασθῇ
πάλιν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἀρχαίου παραπήγματος, διότι ἡ Κυβέρ-
νησις φρόνιμος, ὥς ὁ Καμπύρογλου, καὶ σκεπτομένη ἐμβριθῶς κα-
τὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ καιροῦ, καὶ τώρα, ἐνοικίασε τὸ ὑπαίθριον·
τοῦλάχιστον τὸ πυροβολικὸν χαίρεται τὸν καθαρὸν ἀέρα. . . . ἀλλ'
ἐπειδὴ εἶναι πολὺ καθαρὸς φοβηθέντες μὴ πάθουν ἀπὸ ἀσφίξιαν καὶ . .

— Ἀρκεῖ, ἐδῶ! μικρὲς μου.

— Τὸ δαιμόνιον παρέστη.

— Εἰπέ με τώρα, παρακαλῶ, καὶ προφορικῶς εἶναι ἀλήθεια, ὅτι

κατεσκευάσθη ἐν Ἀγγλίᾳ ὥρολόγιον ἐξ ἀχύρου, ὡς λέγει μία ἐφημερίς ;

— Καὶ τί, θαυμάζεις ; ἀπορεῖς ἀφοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς ἐφημεριδογράφος κατεσκευάσεν ὁλοκλήρους οἰκίας μὲ τὰ ἄχυρα ;

— Εἰπέ με λοιπὸν διατὶ νὰ βρέχῃ ὅταν δὲν πρέπει :

— Διότι, καλὲ μου γέρο, οἱ καλοὶ νομοθέται σας ἐπιθυμοῦντες διὰ τὸ συμφέρον τοῦ τόπου, νὰ ἀρχίζῃ ὁ Νοέμβριος ἅμα κλείῃ ὁ Ἰούνιος, ἀπεφάσισαν καὶ ἐψήφισαν νὰ βρέχῃ τὸν Ἰούνιον καὶ νὰ χιονίζῃ, διὰ νὰ δικαιολογῇται ἡ ἀπαίτησις των . . .

— Σοφὸς διάβολος !

— ὦ ! εὐχαριστῶ, μὲ κολακεύετε κύριε Ἀβδηρίτα, ὅπως καὶ σεῖς κολακεύεσθε ἀπὸ τῆς κυρίας Φήμης τὰς εἰδοποιήσεις περὶ τοῦ πνεύματός σας . . . ὅπως σὰς ἐκολάκευσεν, ἡ πρωτότυπος ἐπονομασία τὴν ὁποίαν ὁ σοφὸς Μηνύτωρ ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἀβδηρίτην σου, (ἀφοῦ ὅμως κατέθραυσε τρία ζεύγη ὀμματογλάλια διὰ νὰ εὔρῃ τὴν λέξιν εἰς τὰ λεξικά.) . . Μῆτε ἐν εὐχαριστῶ . . . Τί Ἀβδηρίτης ὡς τόσῳ ! καὶ μὲ συγχωρεῖς.

— Αἶ ! εὐχαριστῶ ! εὐχαριστῶ ! ὕπαγε νὰ εἴπῃς ἐκ μέρους μου εἰς ἀμφοτέρους καὶ τοὺς δύο προπάντων εἰς τὸν ὑπομνηματιστὴν Μηνύτορα — πρόσθεσέ τον μάλιστα ὅτι προσεχῶς θὰ τὸν γράψω γαλλιστὶ (διότι αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ χωρὶς ἀμφιβολίας ἑλληνικά) ὅτι εὐφύεστατα ἐθεοποίησε τὴν συνδρομὴν τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες νεωστὶ ἀνεφάνησαν, διότι καὶ ἡ συνδρομὴ τοῦ λαοῦ εἶναι ἱερὰ, θεία, τῶν ὑπουργείων ὅμως οἱ μισθοὶ εἶναι τοῦ διαβόλου.

— Ἰδικοί μου ;

— Καλὲ ἡσύχασε ! καὶ δὲν εἶσαι μόνος σὺ διάβολος.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν τίποτε περιπλέον, παρὰ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν σου ἐν μικρὸ πηδηματάκι ἐλαφρὸ εἰς Πειραιᾶ νὰ μάθωμεν καὶ ἐκεῖ τέλος πάντων τί νέχ.

— Ἄ ! τίποτε νεώτερον παρὰ τὴν ἀρτισυστηθεῖσαν ἐμπορικὴν λέσχην καλὴ λέσχη, καθόσον οἱ συνδρομηταὶ τῆς εἶναι φιλόκαλοι, ἐλευθέριοι, καὶ πιστεύουν ὅτι δὲν ἔχει τὴν σκοπὸν ἐμπορικοῦ χρηματιστηρίου, διότι κατόπιν θὰ ἔχῃ καὶ σφαιριστήριον, ὅπως ἔχει καὶ ἀναγνωστήριον ἐφωδιασμένον διὰ πολλῶν ἐφημερίδων εἶναι τέλος ἐπαινετώτεροι, οἱ Πειραιῶται — παρὰ τοὺς Ἀθηναίους . . .

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.